

Naar man hviler i den Forudsætning, ja saa er det aldeles rigtigt; men naar man erkjender, at ogsaa de andre Dele af den lovgivende Magt, saavel Landstinget som Regjeringen, have Noget at sige, og at deres Stilling er en fra Folketshinget fuldstændig forskjellig, saa kan man neppe være blind for, at ogsaa Regjeringens og Landstingets Stilling til Sagen i samme Grad underkjendes ved Vedtagelsen af Fællesudvalgsflertallets Indstilling, idet nemlig deres egentlige Stilling er den, at alle Embedsmænd skulde have Tillæg. Seg formener nu forøvrigt, at en saadan Tale i og for sig er aldeles urimelig; thi det, man maa søge, naar man vil en Afgjørelse ved Mægling, er jo netop at finde Noget, som ikke rammer akkurat det, som den ene eller den anden af de stridende Parter vil have, men Noget, som ligger derimellem, saa at den Ene ligesaa lidt kan sige, at han faar sin Anskuelse underkjendt, som den Anden kan sige, at han faar sin Anskuelse underkjendt, men begge faae et berettiget Genhyn taget til sin Mening. — Seg maa aldeles bestemt værge mig mod, at det at tilstaa et Lønningstillæg til Embedsmændene skulde være en Naadessag, dette Ord opfattet i den Mening, som man pleier at lægge ind i det. Naar man vil give Embedsmændene et Tillæg, er det ikke, fordi man vil give dem en Fattigunderstøttelse eller Noget, som kan siges at være en Naadessag, men det er, fordi Ret og Billighed kræve af den lovgivende Magt, af Folketshinget ligesaa vel som af den lovgivende Magts andre Faktorer, at de ligesom hæderlige private Folk lønne deres Tjenere paa en saadan Maade, som svarer til Tidens Krav, og naar altsaa Tidens Krav paa Grund af Tidens Udvikling og Prijsernes Forhøielse bliver et andet end tidligere, at der saa ogsaa tilstaaes dem et saadant Tillæg til deres tidligere Løn, som staar i Harmoni dermed. Det kan ikke kaldes en Naadessag, men det maa kaldes en Retferdigheds- og Billigheds-sag; naturligtvis er det ikke en juridisk Ret, thi var det en juridisk Ret, behøvede man ingen Lov, saa skulde de Vedkommende vel nok vide at skaffe dem, hvad der nu kun tilkommer dem ifølge moralisk Ret og Billighed. — Seg er altsaa ikke i nogenjombestemt Tvivl om, at jeg vil stemme for det Forslag, som her foreligger, stillet af Fællesudvalgets Flertal. Det er et Mæglingsforslag, et Forslag, som holder sig imellem hvad der er Landstingets og Regjeringens tydeligt udtalte Mening, og hvad der har været Folketshingets Mening, og et Forslag, som har den historiske Berettigelse, at Grændsen er sat der, hvor den i en Række af tidligere Aar har været sat, og naar det falder, som jo kan være rimeligt efter den Stemning, som har givet sig tilkjende fra anden Side idag, ja, saa skulde de Herrer, som sige Nei, bære Ansvarer derfor, men ikke nogenjombestemt Anden, hverken Regjeringen eller Nogen af os,

der hører til Mindretallet her i Thinget, thi vi have gjort Alt, hvad vi formaade, for at sætte et saadant Mæglingsforslag igjennem.

Winther: Det er forunderligt, at den ærede sidste Taler (Sad) vil paastaar, at det foreliggende Forslag er et Mæglingsforslag. Det forekom mig, at han for at begrunde dette Forslag vendte tilbage til Fortiden, men oversaa Nutiden. Det ærede Medlem sagde: Seg siger, det er et Mæglingsforslag, thi de to Thing have engang, ja maaske flere Gange været enige derom, og det ligger mellem det, som Regjeringen i og for sig har forlangt, nemlig, at alle Embedsmænd skulde have et Tillæg, og det, som Folketshinget har fordret, nemlig, at det ikke skulde gives høiere end til 2,500 Kr., og Behreidelsen for dette Lovforslags Skjæbne væltede det ærede Medlem over paa dem, der nu sagde Nei til det foreliggende Forslag. Seg beklager saa meget som Nogen, at her ikke foreligger et virkeligt Mæglingsforslag, thi det vil jo ligefrem sige, at dersom der havde ligget et saadant Forslag for, er jeg overtydet om, at ikke blot jeg, men mange Andre, vilde være gaaede med dertil, idet man da saae, at her virkelig var gjort et imødekommende Skridt fra de ligeberettigede Faktorer i Lovgivningsmagten. Nu derimod, naar man ser, hvorledes Forhandlingen er gaaet i det andet Thing, hvor man blandt Andet har gjort gjældende, at, dersom man opgav Lønningstillægsforhøielsen, havde man dermed tillige opgivet Lønningforbedringen ved Lønningeløsen, kan en saadan Paastand ikke Andet end stabe i en Sag som denne. Seg hørte det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) ansøre en Udtalelse af et æret Medlem i det andet Thing, som syntes at være besjælet af en imødekommende Aand, men det vandt ikke Bifald der. Seg spørger nu, kan man vente, at der i dette Thing skulde være en ligesaa stor Imødekommen, fordi der i det andet Thing har været et enkelt Medlem, der har udtalt sig saaledes? Seg siger Nei dertil. Vi staa ikke overfor enkelte Udtalelser i Landstinget, hvad ogsaa den høitærede Formand før gjorde opmærksom paa, men vi staa overfor Beslutningen af det andet Thing, og der er ingen Imødekommen. Der siges, at vi staa der, hvor vi sidst stode, og at vi gaa ikke videre. Naar de to Thing stille sig saaledes, vide jo Alle, at den nuværende Forsætning er saa uheldig, at vi da ikke kunne tildelebringe Andet end en Stilstand i Lovgivningsværket. Hvor paa-trængende nødvendigt et eller andet Formaalets Opnaaelse end kan være, bliver Resultatet bestandig det samme: Ingenting! Ikke noget Gavnligt frem, fordi Hver staaar paa Sit. Det er imidlertid ikke alene Folketshinget, der skal lære at komme imøde; det er ogsaa de Andre, der have et Ord at sige i denne Sag, og ihvorvel jeg